

УНИВЕРЗИТЕТ У БАЊОЈ ЛУЦИ
ФАКУЛТЕТ:

ИЗВЈЕШТАЈ КОМИСИЈЕ

*о пријављеним кандидатима за избор наставника и сарадника у
звање*

І. ПОДАЦИ О КОНКУРСУ

Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке:

Одлука Сената универзитета у Бањој Луци број: 02/04 - 3.189 - 6/17. од 23, 02.
2017.год.

Ужа научна/умјетничка област:

Филозофија науке

Назив факултета:

Филозофски факултет у Бањој Луци

Број кандидата који се бирају:

Један

Број пријављених кандидата:

Један

Датум и мјесто објављивања конкурса:

Конкурс је објављен у дневном листу „Глас Српске“ и web сајт Универзитета у
Бањој Луци 08. 03. 2017.год.

Састав комисије:

1. проф. др Миодраг Живановић, редовни преофесор Филозофски факултет Бања
Лука, ужа научна област Онтологија и Историја филозофије, председник

2. проф. др Зоран Арсовић, редовни професор, Филозофски факултет, ужа научна област Онтологија и Историја филозофије, члан

3. проф. др Дамир Смиљанић, редовни професор, Филозофски факултет Нови Сад, ужа научна област Филозофија науке, члан

Пријављени кандидати

1. Мирослав Дринић

II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА

III. Први кандидат

а) Основни биографски подаци :

Име (име оба родитеља) и презиме:	Мирослав (Ђурађ, Стоја) Дринић
Датум и мјесто рођења:	16. 03. 1961. год. Србац
Установе у којима је био запослен:	Филозофски факултет Бања Лука
Радна мјеста:	Асистент сарадник на предметима који припадају ужим научним областима Увод у филозофију и Онтологија. Виши асистент на предметима који припадају ужим научним областима Увод у филозофију, Онтологија и Логика Доцент на предметиома који припадају ужим научним областима Филозофија науке, Увод у филозофију и Теорија сазнања. Ванредни професор на предметима који припадају ужим научним областима Филозофија науке, Увод у филозофију, Теорија сазнања и Филозофија природе.
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	Члан је Филозофског друштва Републике Српске и један од његових утемељивача. Од 2010. године члан је Управног одбора Српског филозофског друштва Републике Србије. Члан редакције часописа <i>Филозофски годишњак</i> Члан редакције Филозофске библиотеке

	<i>Видици</i> Члан и сарадник Естетичког друштва Србије.

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	Филозофски факултет Сарајево
Звање:	професор филозофије и социологије
Мјесто и година завршетка:	Сарајево, 1986. год.
Просјечна оцјена из цијелог студија:	9,32
Постдипломске студије:	
Назив институције:	Филозофски факултет, Београд
Звање:	магистар филозофије
Мјесто и година завршетка:	Београд, 2001. год.
Наслов завршног рада:	<i>Криза умјетности и питање њеног краја</i>
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Естетика
Просјечна оцјена:	8.2
Докторске студије/докторат:	
Назив институције:	Филозофски факултет
Мјесто и година одбране докторске дисертација:	Бања Лука, 2004. године
Назив докторске дисертације:	<i>Однос филозофије и науке у савременом добу</i>
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Филозофија науке
Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Филозофски факултет у Бањој Луци, асистент 1995- 2001. год. 2. Филозофски факултет у Бањој Луци, виши асистент 2001-2005. год 3. Филозофски факултет у Бањој Луци, доцент 2005-2011. год 4. Филозофски факултет у Бањој Луци, ванредни професор 2011-2017. год.

в) Научна/умјетничка дјелатност кандидата

Радови прије последњег избора/реизбора

(Навести све радове сврстане по категоријама из члана 19. или члана 20.)

Научна монографија међународног значаја

М. Дринић; *Наука и метафизика*, Видици Бања Лука, 2010. **Члан 19. Став 2.**

Научна монографија националног значаја

М. Дринић; *Криза и крај умјетности*, Филозофски факултет Бања Лука, 2002. **Члан 19. Став 2.**

М. Дринић, З Арсовић, Р. Керовић, В. Симеуновић, Ж. Вујадиновић; *Интеграција и личност*, Арт-принт, Бања Лука, 2005. **Члан 19. Став 2.**

М. Дринић, В. Арсовић, Р. Керовић *Човјек и технолошка цивилизација*, Филозофско друштво РС, Бања Лука, 2006. **Члан 19. Став 2.**

Оригиналан научни рад у часопису међународног значаја

М. Дринић, *О разлици, близини и граници*, Трећи програм РДУ Радио-телевизија Србије, број 137-138., 2009. година., (253- 272стр.), **Члан 19. Став 8.**

Оригиналан научни рад у часопису националног значаја

М. Дринић, *Слика и свијет*, час. Путеви. бр. 3-4, Глас, Бања Лука, 1990. године. (69-74.стр), **Члан 19. Став 9.**

М. Дринић, *Метафизика и физика постмодерне*, час. Хелиос, бр. 1, Медиа центар Прелом, Бања Лука, 1998. године. (67-82.стр.), **Члан 19. Став 9.** (

М. Дринић, *Деструкција референтног поретка и нулта тачка архитектуре* Филозофски годишњак, Бања Лука, 2003. године. (277-291.стр.), **Члан 19. Став 9.**

М. Дринић, *Искусство предаје и задаћа савременом мишљења*, Крајина, часопис за књижевност и културу, Бања Лука, бр. 13-14, 2004-2005. година. (57-69 стр.), **Члан 19. Став 9.**

М. Дринић, *Искусство савремености као искуство коначности битка*, Филозофски годишњак, бр. 3, Бања Лука, 2005. године. (173- 192.стр.), **члан 19.**

Став 9.

М. Дринић, *Метафизичка експлозија и нова идеја јединства науке и природе*, Академија наука и умјетности Републике Српске, Књига IX , Бања Лука, 2005. година. (91-120.стр), **Члан 19. Став 9.**

М. Дринић, *Смрт Бога и блудња кроз бескрајно ништа*, Филозофски годишњак број 5, Бања Лука, 2007. година., (143-176.стр.), **Члан 19. Став 9.**

М. Дринић, *Дијалектика модерне и слијена улица постмодерне*, Филозофски годишњак број 6, Бања Лука, 2008. Година., (39-70.стр), **Члан 19. Став 9.**

Научни рад на научном скупу међународног значаја штампан у цјелини

М. Дринић, *Традиција и информатичке технологије*, Институт за филозофију и друштвену теорију, Београд, 2003. године. (249-256.стр.) **Члан 19. Став 15.**

Научни рад на научном скупу националног значаја штампан у цјелини

М. Дринић, *Постмодерни плурализам и појам нове реалности*, Зборник радова са научног скупа филозофско-филолошке науке на почетку 21. вијека, Бања Лука, 2001. године. (555-572.стр.), **Члан 19. Став 9.**

М. Дринић, *Пут умјетности као судбина људства*, Зборник друштвено-хуманистички наука, тематски број «Мишљење и изазови времена», Матица српска, Република Српске, Бања Лука, 2002. године. (129-144.стр.), **Члан 19. Став. 9**

М. Дринић, *О једном и непоновљивом*, зборник радова са Научног скупа *Јединство науке данас*, Књига 4, Том II Бања Лука, 2003. година. (101-126.стр), **Члан 19. Став 9.**

М. Дринић, *Моћ узвраћања погледа и непоновљива близина ствари*, Зборник радова „Критичка теорија друштва“, Удружење за филозофију и друштвену мисао, Бања Лука, 2010. година. (45- 59.стр.), **Члан 19. Став 9.**

Радови послуже последњег избора/реизбора:

(Навести све радове, дати њихов кратак приказ и број бодава сврстаних по категоријама из члана 19. или члана 20.)

Научна монографија националног значаја

М. Дринић, *Философија у доба науке и технике*, ЈУ Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, Бања Лука, 2017.год

Научна монографија *Философија у доба науке и технике* је конципирана у пет поглавља. У првом поглављу се пропитује нововјековни окрет и пут преко космолошког нихилизма ка слому идеалистичког концепта и метафизичке експлозије, који се анализира у другом поглављу. У трећем поглављу аутор се бави савременом науком и кризом традиционалне слике свијета коју прати растакање духовног простора ренесансе. У четвртном поглављу доминира шире пропитивање карактера кризе савремене филозофије и науке, да би се у задњем поглављу уз пропитивање савременог технонаучног реалитета, поставило одсудно питање, не само опстојности филозофије већ људског мишљења уопште. Пратећи преплитање и међусобне утицаје филозофије и науке од Новог вијека па до савременог доба, уз отварање дијалога са кључним мислиоцима свјетске филозофије; од Декарта, Канта и Хегела, преко Касирера и Хусерла, до Вајцекера, Хајзенберга, Хајдегера, Бодријара и Вирилиа, аутор истовремено отвара и анализира апоретичну природу кризе сјелине духовног супстанцијалитета и стваралаштва. Својом вишедимензионалношћу криза свијета се у једном тренутку указује као претпоставка филозофије и науке и њихове кризе, а други пут као њихова посљедица и резултат. У часу када наука и савремена техника као немјерљива моћ само потврђују и истовремено закриљују тотални заборав, а мисао - редукована на хоризонт "погледа на свијет"- удара о властите границе и границе историјски сазданог времена, једва да је могуће назријети позицију апсолута и тло на коме расту оно истинито и ванвремено. Одумирање великих пројеката смисла, по аутору, се више не осјећа као губитак, а нити се перципира као било каква лишеност, јер је на путу неповрата оно биће које би могло бити дирнуто таквим губитком. Домете распрснућа метафизичког приуса, супстативног ума а потом и традиционалне слике свијета, нисмо више кадри процијенити, због тога што пропитивање генезе једног догађаја, претпоставља метафизички круг живота; оно зачињање којим човјек ћути пулс бићу, вријеме чулности и нечулности природе, нужности и слободе. Унутар круга технонаучних појмова и техносфере надомјештање логике самостварања без првог узрока премјешта се у виртуелност и емергенцију новог. То значи да технонауке у својем холограму већ чине јединство мишљења које надилази метафизичке супротности инвентивности научника и креативности умјетника. Са дигиталним догађајем дисолуције свијета живота и његовог „наставка“ у вјештачком животу технолошког реалитета, искуство смрти прераста у интерактивну комуникацију због зебње од бездана и остављености човјека од стране сопственог мишљења и језика као једино још преосталог уточишта смисленог свијета. **Члан 19. Став 3. (10 бодова)**

Научна монографија националног значаја

М. Дринић, *Од растјеловљења до гностичког поништења*, Удружење за филозофију и друштвену мисао, Бања Лука, 2016.год.

Научна монографија *Од растјеловљења до гностичког поништења* представља запажено остварење у философском пропитивању феномена савремене науке и технике. Дјело је сачињено од једанаест поглавља. Анализа редукције људског битка на организациони образац аутоматског система, наставља се пропитивањем феномена дигитализације и превођењем математички замисливог у стварно. Треће и четврто поглавље се баве анализом моћи информације, владавином иматеријалног догађаја и феноменом медијалности. Пето и шесто поглавље пропитују ништење имагинарн/симболичке реалности, озбиљењем јединственог кода и остварење раја кроз процес растјеловљења. У седмом и осмом поглављу аутор пропитује пут од компјутерски створених облика до мултипликовања идентитета унутар киберпростора. Девето и десето поглавље анализирају актуелне концепте по којима је човјек застарјело и сувушно биће, те пропитивањем пракси естетског генерисања и дизајнирања живота и свијета. У једанаестом поглављу аутор заокружује цјелину књиге са пропитивањем феномена умјетничког догађаја живота и умјетности без тијела, које окончава у тријумфалном походу и свеколикој владавини виртуелног гностицизма. Стални говор о виртуелној стварности, медијалности и тијелу, проткан питањем; може ли нешто постојати а да га нема, не представља само пукe метафоре и појмове којима смо опхрвани од стране теоретичара постмодерне. Између празнине и поменутих појмова на дјелу је нераскидива веза, али она није утемељена бинарношћу или дијалектичком синтезом противрјечности, већ медијалношћу епохе у којој живимо. То исто, ништеће у разликама, пустоши појам идентитета који остатаје без стварног предмета. У умрежаној екстази комуникације и спектакла, губитак духовне супстанције протеже се на тијело као спектакуларно и виртуелно постварење оног што је још остало од човјека. Разорност комуникације у визуелној форми заправо је вањско обиљежје метаморфозе времена с привођењем у дјело простора без комуникације и владавину заједнице без властитог простора обитавања. Губитак исконског мјеста и разрушена саморазумљивост категоријалне одређености од стране савремене физике употпуњени су увидом по коме „овдје“ и „сада“ унутар дигиталне сфере нису више одређени позицијом кохерентног субјекта свијести. Отварање алтернативне стварности, кроз актуелизацију витруелног, дира у само срце простора и времена осујећујући могућности надолазећег у његовој изненадности и непредвидљивости, док једином бригом постаје виртуелно иницирање. Одређујући постљудско стање као програм замјене и нестајања природе и човјека кроз конструкцију вјештачког живота, раскоријењеном свијету се претпостављају бескрајне игре знака и означеног. Не ради се више само о наговјештају догађаја који у себи остаје без разлике између живог и неживог у форми умјетних створења, већ и спознаји да се такво што не може догађати без потпуног окрета етике, естетике, те преиспитивања филозофије и задаће људског мишљења. **Члан 19. Став 3. (10 бодова)**

М. Дринић, *Умјетност и модерна субјективност*, Филозофски факултет Бања Лука, 2013.год.

. Књига *Умјетности модерна субјективност* представља изузетан покушај пропитивања комплексног односа између умјетности субјективности у чијем средишту доминира кључно питање о људској коначности. Књига је сачињена од шест поглавља. У првом од њих аутор промишља класицистичку ортодоксију и

естетику осјећајности, те озакоњење становишта човјека као коначног бића. У другом поглављу се пропитује феномен секуларизације идеје Творца и разградња метафизике уз постављање темеља трансценденцији у поретку иманенције. Треће поглавље се бави снагом појма у Хегеловој филозофији и монадолошком потврдом „смрти умјетности“. У четвртом поглављу аутор пропитује антиестетичку суштину дијалектике и тријумф чистог перспективизма, а у петом поглављу праксе историјских авангарди и утицај савремене науке и физикалних истраживања на њихов развитак. У шестом и завршном поглављу се разматра постмодерни еклектицизам и филозофска деструкција рационалистичког концепта субјекта и језика. Аутор књигу започиње са питањем које би требале поставити историја и филозофија несреће, ако је могуће замислити њихово постојање. Оно гласи: да ли нам коначност човјека још омогућује да вјерујемо како су наши планови и зацртани циљеви нужно ограничени, по себи смислени или; да ли и сам смисао још има неког смисла? Ако прихватимо да нас дезавуисање традицијâ уводи у епоху бесконачне упитности, онда исто тако треба признати како та упитност, заузврат, снажно доприноси њиховој ерозији. Ублажавање и лишавање унапријед утврђених мјерила отежава нам проналажење одговора на све бројнија питања, док то са друге стране води све већем умножавању многобројних аспеката интелектуалности, али и свакидашњег живота који постају сфером индивидуалне упитности. Ипак, како истиче аутор, историја модерности није само историја опадања, већ је прије свега, историја безбројних лица субјективности, односно историја конституисања јединствене основе с које од сада треба, не само начињати већ и рјешавати питање граница које се морају поставити моћима човјека. Међутим, на том путу не може нам као једина водила служити историја космологија или великих религија, иако обје морају остати присутне у духу као друга страна једне друге историје - историје естетике, у коју су се учртала на афирмативан начин не само разна схватања субјективности. Ово питање постаје централним проблемом друштва у коме субјективизација свијета има као судбинску и логичну последицу поступно разарање традиције због константног захтјева за њеним усклађивањем са слободом људи. Кад нема више очигледног једнозначног свијета, већ постоји мноштво свијетова посебних за сваког умјетника, безброј умјетности, и бескрајна разноврсност индивидуалних стилова, став, према којем је лијепо ствар укуса дефинитивно је постало стварност. Непоновљивост дјела није довољна за исказивање оног суштинског; сам умјетник стиче моћ разоткривања тек на путањи која му је одређена, кроз промјене и прекиде стила који даје ритам његовом унутрашњем животу. Сустезање од свијета неодвојиво је од култа идиосинкразије па и оригиналности. Покушавајући да одмјеримо колико се савремено, да би остало у сопственом континуитету, овдје дистанцира од модерног, по аутору, ми увиђамо да, иако је за узор и циљ имало човјечанство, модерно нам је - тврдећи да “слика према природи” - ипак говорило о човјековој суштини. **Члан 19. Став 3. (10 бодова)**

М. Дринић, *Апофатизам и иконоклазам у савременој умјетности*, Филозофско друштво Републике Српске и Филозофски факултет Бања Лука, 2016.год.

Научна монографија „Апофатизам и иконоклазам у савременој умјетности“ представља филозофско дјело које у тематизовању централних проблема и развијању основних поставки не слиједи уобичајан историјски и проблемски слијед,

због чега и представља изузетну монографску форму, која својом вишеслојношћу и садржајношћу у коначници потврђује своју особеност и цјеловитот. У првом дијелу књиге, под насловом „Теологија одсуства и теологија непознања“, аутор пропитује саме основе и разлоге рађања апофатичке и катофатичке теолошке свијести. Највише пажње се посвећује анализи теолошких и философских концепција чије мијене су довеле појаве посебних облика апофатичке и катофатичке свијести током новог вијека у теологији, науци и филозофији. Анализу Дринић отпочиње Ничевим ставком о „смрти Божијој“, у коме се хришћански Бог као бог западне метафизике повлачи из свијета, а од некад живог Бога сада остаје пука апстракција и беживотна творевину ума западне метафизике, која се током историје изграђивала на претпоставкама постојања Бога, али и постепеном искључивању његовог присуства у свијету кроз пеображај теологије у рационалистички организовану науку. Међутим, осим потчињавања метафизике рационалистичкој доказивости, по аутору, схоластичка мисао је развила одричну теологију која је указала на границе и релативност катофатичке теологије. По аутору, овакав апофатизам, који сматра да се Богу не могу приписати позитивна одређења, олакшава појаву агностицизма, са друге стране, не уобзирује хришћанску предају у чијем средишту је појам личности. У другом дијелу књиге, сачињеном од три поглавља, која се баве феноменом религиозности умјетности, лутањем свијета који прераста у слику и концептуалним праксама, користи се претходно направљена разлика између одсуства Бога, као доминантног обиљежја Западног свијета и несазнатљивости суштине Бога, што чини саму суштину Православног богословља, Дринић прати потискивање свјесне религиозности савремене културе у сферу подсвијести. Овај модерни облик одрицања вјере унутар обзорја савременог свијета, кореспондира ономе са чим се срећемо у науци и савременој умјетности. По аутору, овај позамашни процес своју радикализацију ће доживјети у првим деценијама XX вијека, што ће резултирати деструкцијом простора и времена као темељних категорија. Он се потом наставља разарањем и одрицањем од предмета, те довођењем у питање људске фигуре и човјековог лика. У класичној авангарди, умјетници још увијек покушавају преко видљивог доспијети до трансцендентног, због чега, по Дринићу, о том периоду авангарде можемо говорити као о првенствено катофатичком. Њен доцнији развитак ће попримити све више апофатичке карактеристике, уз истовремено испољавање радикалног иконоклазма који ће у науци путити ка порицању предмета као онтолошког реалитетста, а кроз концептуалне захвате и самог умјетничког дјела као посебне естетске чињенице. **Члан 19. Став 3. (10 бодова)**

Оригинални научни рад у научном часопису националног значаја

М. Дринић, *Покушај реконструисања везе деконструкције и теорије математичког континуума*, Филозофски годишњак, Бања Лука, бр.8/2012.год. (97- 118.стр.)

Користећи математику као духовно/научни чинилац, који заузима изузетно мјесто у историји идеја, аутор истрајава у покушају реконструисања деконструкције. При томе се настоји разјаснити каква је природа везе са ставовима који са друге стране доводе у питање концепт истине, идентитета и континуитета. Савремена филозофија је и сама у својству једног од актера, на својој кожи осјетила

сву жестину расправа које су вођене о математици као изузетном културолошком и научном чиниоцу, који пружа могућност за реконструисање одређених аспеката филозофских теорија, а посебно деконструкције. При томе, аутор појашњава какве је природа везе математике са ставовима који доводе у питање концепте истине, идентитета и континуитета. Расправе и жестока спорења о природи математичког знања оставила су значајног трага у савременој филозофији, при чему се показује како историјско/математички контекст пружа нове могућности интерпретације континенталне филозофије. Деридин пројекат спада у ријетке и храбре покушаје којима су се настојали обухватити супротстављени аргументи формализма и интуиционизма, да се и једни и други деконструирају а да се при том не западне у нешто још горе. Као и у случају Поекареове полемике са логичарима о појму идентитета, Деридина деконструкција најчешће не окончава у контрадикцијама и не редукује свој објекат на апсурд, али у одређеном смислу умножава сумње које аутор у овом тексту пропитује. **Члан 19. Став 9. (6 бодова)**

М. Дринић, *Крајем против властите смрти*, Крајина, Часопис за књижевност, науку и културу, Бања Лука, бр. 47-48., 2013.год. (159-176.стр)

Аутор се у тексту бави пропитивањем филозофских становишта Хајдегера и Адорна као двојице филозофских антипода чији опус је оставио неизбрисив траг у савременој филозофији. Питања о одсудности технике и њеног рационалитета, питање о судбини умјетности и поимању њене улоге у савременом свијету, само су неки од проблема који заслужују пажњу. Хајдегерове анализе тешко је одвојити од његове критике доминантног карактера технолошке рационалности времена у коме се метафизика претвара у по/став разарајући умјетност. У модерној технологији ствари постају пуки предмети, при чему постепено долази до разрешења предмета у податке за манипулацију информатичких технологија. Ту судбину подијелиће и умјетничка дјела прерастајући у вођене инструменте информације. Поставља се питање: може ли се бранити теза, по којој су ови мислиоци у циљу зачињања новог почетка изабрали трећи пут између модернистичког глорификовања празнине и постмодерне употребе прошлости. Ту излазну стратегију карактерише укључивање од стране умјетности властитог краја. Иако ово настојање нуди исходиште за анализу умјетности након њеног краја, ипак тешко је, а не признати како се, у дјелима ових мислилаца срећемо са препрекама које осујећују ове покушаје. Наиме, потпуно је евидентно како изузетано значајно мјесто у развоју савремених умјетности имају високе технологије, а напосе информатичке технологије. При томе се не ради само о доприносу рачунарских технологија у производњи, репродукцији и рецепцији традиционалних умјетничких дјела, него још више нових умјетничких облика који би без ових технологија били немогући. Проблем је у томе, што су Адорно и Хајдегер - радикално их критикујући - компјутерске технологије сматрали врхунцем инструменталне рационалности модерне културе и епохе метафизике. **Члан 19. Став 9. (6 бодова)**

М. Дринић, *Кантов окрет; дефинитивно раздвајање људског и божанског*, Филозофски годишњак Бања Лука, бр. 9. 2013.год. (91- 118.стр.)

Кантов коперникански окрет представља један од најпресуднијих догађаја у

историји модрне филозофије. Не само редефинисање, већ потпуно ново одређење позиције човјека у лику субјекта према објекту, при чему се из позиције пасивног примаоца утисака преображава у активног судионика и креатора видљивог и невидљивог свијета, на радикалан начин доводи у питање онтолошки статус предмета и свеколиког устројства свијета. Аутономни субјект представља мјеру самом себи и свеколику мјеру цјелини бића. Цјена те аутономије показала се несагледивом у сваком смислу. Она је плаћена губитком увида шта ствари јесу по себи, што је истовремено, у тријумфалном походу аутономне науке, озваничило растанак са свијетом и његовом истином. Ако је љепота само привид, чулна манифестација неке истине, онда је јасно да њена истинска цијена почива негдје другдје, а не у њој самој. То је крст свеколиког класицизма, јер ако дјела вриједу због племенитости предмета који представљају, ако у томе мора да влада истина, да ли је онда умјетност осуђена на подређено мјесто унутар сфере културе? Такав је, посредно, био залог стицања аутономије чулности у односу на теријску и практичну страну разумског. Потврда такве аутономије ће допустити Канту да надмаши оквире класицизма и заснује темеље једне мисли у којој ће по први пут љепота добити сопствено постојање, престајући да буде одраз неке суштине која би јој - изван ње - давала аутентично значење. Овај невиђени преокрет платонизма, као потврда аутономије чулног у том контексту имплицира постојање сфере чисто људског, које измиче сваком божанском законодавству. **Члан 19. Став 9. (6 бодова)**

М. Дринић, *Умјетност и субјективност у епохи сустрезања божанског*, Радови, Бања Лука, бр, 23/2016.год. (11-31.стр.)

У тексту аутор пропитује Хегелову реинтерпретацију теорије генија која је уобличена у класицистичком рационализму. На путу саморазвитка Апсолутни дух се очулотворује доживљавајући метаморфозе да би на крају тријумфално докучао свој развитак у лику апсолутног знања. Отуђене форме Апсолута у виду његовог другобитка као створене природе, свијета и човјека са његовом историјом, нужно се превладавају и кроз уобличене етапе духовности. Апсолутне форми самосвијести и научне рационалности, које стреме својим коначим остварењима, иза себе остављају религију и умјетност као превазиђене облике духовности. Узимајући у обзир конкретну историју умјетности, Хегел увиђа важност значења романтизма као узора за филозофско разрачунавање са умјетношћу. У позној фази његов филозофски систем ће, уз настојање да реинтегрише позицију човјека у историјском развоју Апсолута, поставити питање судбине рефлексije, која као суштина коначне субјективности мора бити превладана спекулацијом. Остајући без аутономије коју је имала код Канта осјећајност поново прераста у израз идеје на пољу чулности. Тек спекулативна филозофија, која схвата да је рефлексija коначне свијести само једна етапа развоја апсолутне субјективности, успијева измирити објективност умјетности и субјективност религије. Међутим, остаје дилема да ли је овим обликом измирења превазиђена Кантова идеја о несводивости природне и умјетничке љепоте на духовне моћи. **Члан 19. Став 9. (6 бодова)**

М. Дринић, *Од ведре сликовности ка модерни и постмодерном опозиву имагинарног*, Филолог, Филолошки факултет Бања Лука, бр. 7/2016.год. (273-

293.стр.)

У тексту аутор пропитује трансформацију сликовности, пратећи њен развитак од новог вијека до савременог доба. Питање сликовности и сликовног као таквог није нешто што се односи само на умјетност. Прије свега на дјелу је посвемашни и готово мистични процес преображаја свијета у слику. По ауторовом мишљењу, анализа карактера тог преображаја не смије изгубити из вида разлику коју је неопходно направити кад се говори о слици свијета и свијету који прераста у слику. У процесу идеације, који представља једну од суштинских карактеристика развитака науке и технике, онтичко устројство цјелине бића се преводи у форму нацрта и организује, слиједећи принцип крајње испостављивости и расположивости. Тај ход преображаја праћен је увидом о његовом утицају на развитак духовности и свијешћу како постоји једно *након* те модерне, али није јасно хоће ли се и како то *након* трајно одразити и на развој умјетности. Иако се унутар постмодерне радикализоване перспективе на транспарентнији начин објелодањују минули облици западне духовности, она сама још увијек се суочава с условима унутар којих се њен структурални центар помјера с имагинативних импулса на перформативне импулсе, односно с прелазом са дубинске конструкције на нову врсту површности оперативног простора догађања. Међутим, поставља се питање; како се духовност уопште тада односи према важној постмодерној особености која се састоји у индустријској симулацији догађајног и доживљеног? Желимо ли приближити однос између умјетности и индустријских симулацијских јавности, онда је нужно посветити пажњу њеном психосоцијалном функционисању. **Члан 19. Став 9. (6 бодова)**

М. Дринић, *Брисање лика постојећег и тишина пред тајном неизрецивог*, Радови, Бања Лука, бр.25/2017.год. (15-27 стр.)

Аутор у тексту пропитује праксу истраживања у савременој науци а посебно квантној физици и све веће понирање у квантномеханички реалитет. Настојање да се задобије тајна природе и свијета, да се угледа само Апсолутно, показало се као пут у непознато и недокучиво. С трансформацијом и установљењем нове парадигме, у жељи да се дотакне тајновити основ свијета савремена наука ће, слиједећи одрични поступак, оставити иза себе видљиви свијет. Међутим, то царство невидљивог као друга димензија видљивог, коју је требало досегнути, није у средишту интересовања само науке већ и поступака који ће слиједити савремена умјетност. Авангардне поетике у својим програмима позивају на озбиљење новог свијета и отварање хоризоната за могућу естетизацију друштва. Ипак, она је незамислива не само без негације старог свијета, већ и његове умјетности која не носи снагу могућег преображаја. Зато њу у себи носи нова умјетност, која са одбацивањем свега оног што је труло и обеснажено - у свијету са којим се опраштамо - сања могући сусрет са Трансцендентним. Такав пут је незамислив без жртвовања не само свијета у науци и умјетности, већ и без пристанка истих на самоодрицање и сопствену жртву, која је присутна у одричној природи поступака и једног и другог облика људске духовности. Модерна умјетност, а поготово авангардни покрети, а са њима и најновија наука, као да у себи носе дух апофатизма али и радикалне форме коцептуализма и дух иконоклазма, исти онај дух који је на одлучујући начин обликовао хришћанско богословље. **Члан 19. Став 9. (6 бодова)**

Прегледни научни рад у часопису националног значаја

М. Дринић, *Од смрти натчулног до освјештења у умјетности*, Радови, Бања Лука, бр.18/2013.год. (43-73.стр.)

Текст слиједи историју метафизике не само као слијед идеја, већ прије свега као догађања нихилизма, унутар кога натчули свијет, идеје, морални закони, ауторитет ума, те појмови субјекта и супстанције остају без дјелотворне снаге. Обеснаживање њихове дјелотворности неодвојив је од судбоносног окрета који се десио током Новог вијека. Коперниканска револуција на планетарној равни показале се судбоносном не само у поимању космоса, већ и у новом разумијевању позиције човјека у природи, која води ка преформулацији задаће човјека као субјекта унутар цјелине бића. Рађање нововјековног духа филозофије уз промјену поимања задаће и смисла знања и сазнања путиће ка крају изворног разумијевања природе, свијета и човјека. Отворени бездан између човјека и пророде само је подржан инаугурисањем принципа самоодржања као фундаменталног оквира унутар кога се дефинишу и на коме се темеље сви могући односи између индивидуалитета. Субјективно запосједање свијета оличено у господарењу науке и технике преобразило је природу и свијет у полигон утискивања моћи којој више нису потребни, не само Бог, већ ни природа и човјек. Од тог тренутка западни свијет, у посвемашној владавини нихилизма, проживљава њихову смрт. Појам метафизике, који Ниче слиједи, дозвољава да се метафизика разграничи другачије него код Хајдегера, за кога Ниче представља задњег метафизичара који у „вољи за моћ“ мисли оно безусловно. Ипак, чини се да Ниче у ствари искушава разлагање сваког облика обавезности неусловљеног, без обзира у ком лику се оно појављује. **Члан 19. Став 9. (6 бодива)**

Оригиналан научни рад на научном скупу националног значаја, штампан у цјелини

М. Дринић, *Језик и искуство памћења у пост/технолошкој утопији*, Зборник Језик, ум и самобитност, Филозофско друштво Републике Српске, Бања Лука, 2011.год. (187-201.стр.)

Аутор у тексту разматра карактер постмодерног технобиолошког реалитета као оствареног варварства, у чијем средишту господаре потпуна аномија и делокализација. Процес обестварања, и господарења провидности, у коме су ствари, остајући без мјеста лишене онтолошке фундираности, не само да онемогућава, већ у својој основи претпоставља нови кибернетички поредак, који судбински одређује логику свјетског тока. Његова афирмација као рационалне уневрзалности окончава у тоталном одсуству сваке референцијалности. У процесу манипулације бројевима као одлучујућом етапом лишавања ствари њихових особина, потпуног ишчежавања, али и са константним стварањем нових облика искрсава питање о могућности задобијања нових референтних тачака и метаинстанци, те питање до ког нивоа нове технологије могу преузети метапоруку, која је представљала основу активности

интерсубјективне заједнице у традиционалном смислу. Разарање категорија простора и времена, уз конституисање атемпоралне реалности доводе у питање смисао постојања и снагу утицаја традиције. Истовремено, на најдиректнији начин савремен технологије ударају и на сам језик. Међутим, ми не само да не можемо логици технолошког развоја супротставити неку трансценденталну вољу, већ се не можемо отети утиску како су поред језика, до крајњих граница угрожене културе памћења и сјећања, које се као превазиђене врлине сврставају у најобичнију патетику. **Члан 19. Став 17. (2 бода)**

М. Дринић, *Питање о антихуманизму као покретање питања о смислу битка изван метафизичког хоризонта*, Зборник „Друштво знања и личност: путеви и странпутице (де)хуманизације, Бања Лука, 2012.год. (285- 304.стр.)

Покушај да се пронађе одговор на питање: зашто је битно утврдити наше мјесто у историји пути нас ка тврдњи, по којој је један од последњих садржаја филозофије 19-ог и 20-ог вијека представљало порицање чврсте структуре битка. Снажан и незауостављив развитак нововјековних наука и превођење чврстих и онтолошки неупитних структура у квантитативно израчунљиви склоп сила, релација, уз истовремено господство представљачког мишљења, најавило је свеопште растакање и опроштај са традиционалном сликом свијета. Ипак, ова дисолуција била је дјеломична у великим системима метафизичког историзма, све док је битак задржао одређену идеалну стабилност. Међутим, са Ничеовим нихилизмом стигао је позив који је Хајдегер превео у став о потреби напуштања битка као основе, у мисао по којој је немогуће идентификовати битак и основу, при чему се тубитак одлучује на сопствену смрт, заснивајући херменеутичку свеукупност чија се суштина састоји у недостатку основе. Истовремено, редуковањем кризе хуманизма на крај метафизике као кулминације технонауке и преовладавање супротстављености субјекта и објекта, не само да систематизују пресудне интуиције о кризи хуманизма, већ се стварају претпоставке како би се довела у везу криза хуманизма са удаљавањем од субјективности. Хајдегер истиче како се једина могућност за филозофију - у њеној борби против хуманизма - не налази искључиво у одбрани субјективности. Ипак, излазак из хуманизма и метафизике чин је превладавања у коме се субјективност не оставља по страни попут ислужене ствари већ се оспособљава за слушање апела битка, али сада не више као коначне основе. **Члан 19. Став 17. (2 бода)**

Приказ књиге, инструмента, рачунарског програма, научног догађаја

Приказ књиге; Сретен Петровић, *За аутономију уметности*, Службени гласник, Београд, у; Филозофски годишњак, бр. 8., Бања Лука, (мај, 2012), **Члан 19, Став 43. (1 бод)**

УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 87 бодова

г) Образовна дјелатност кандидата:

Образовна дјелатност прије последњег избора/реизбора

(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) сврстаних по категоријама из члана 21.)

На Одсјеку за филозофију кандидат је прије последњег избора изводио наставу на претметима *Увод у филозофију I, Увод у филозофију II, Теорија сазнања, и Филозофија природе* на I циклусу студија. На Одсјецима за хемију и физику на Природно/математичком факултету изводио наставу на предмету *Филозофија природних наука*. На Електротехничком факултету изводио наставу на предмету *Филозофија*.

Члан комисије за одбрану докторске дисертације

Кандидат је био члан комисије за одбрану докторске дисертације кандидаткиње Милене Карапетровић; *Филозофске основе идеје европе и европског идентитета*“, Филозофски факултет Бања Лука, (септембар, 2009.) **Члан 21. Став 12.**

Члан комисије за одбрану рада другог циклуса

Кандидат је био члан комисије за одбрану магистарског рада кандидата Даниела Ложњаковића; *„Виртуелни простор као нови простор игре млађег основношколског узраста*“, Филозофски факултет Бања Лука, (октобар, 2010.) **Члан 21 Став 13.**

Образовна дјелатност послје последњег избора/реизбора

(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) и број бодова сврстаних по категоријама из члана 21.)

Гостујући професор на универзитетима у Републици српској, Федерацији БиХ или Брчко дистрихту БиХ

Кандидат је био ангажован на Бихаћком универзитету; *„Колецу за индустријски и пословни менаџмент*“, (2011-2014.год), **Члан 21. Став 9. (2 бода)**

Вредновање наставничких способности за наставнике и сараднике који су изводили предавања на универзитету у Бањој Луци

На I циклусу студија Одсјека за филозофију кандидат изводи наставу на предметима *Увод у филозофију, Филозофија науке I, Филозофија науке I, Филозофија технике, Филозофија природе и Теорија сазнања* на I циклусу студија. На II циклусу изводи наставу на предметима *Постмодерно мишљење и Филозофија технике*. На Одсјецима за Хемију и Физику Природно/математичког факултета изводи наставу на предмету *Филозофија природних наука*. На Факултету политичких наука изводи наставу на предмету *Увод у филозофију*. На Електротехничком Факултету изводи наставу на предмету *Филозофија*. **Члан 25. (10 бодова)**

Други облици међународне сарадње (конференције, скупови, радионице, едукација у иностранству)

Учесник је међународног скупа Традиционална естетска култура 11; „Лепо и ружно“ у организацији Српске академије наука и уметности у Нишу и Факултета уметности Ниш, (новембар, 2016.) **Члан 21. Став 10. (3 бода)**

Учесник је међународног научног скупа; „*Homo Aestheticus*“ у организацији Естетичког друштва Србије Београд, (децембар, 2016.) **Члан 21. Став 10. (3 бода)**

Учесник је скупа „Наука и идентитет“ у организацији Филозофског факултета у Палама, (мај, 2011.)

Члан Комисије за одбрану докторске дисертације:

Проф. др Мирослав Дринић био је члан Комисије за одбрану докторске дисертације: Кандидат Горан Стојановић „*Утемељење моралног суђења у биоетици*“, Филозофски факултет Бања Лука (2016). **Члан 21. Став 12. (3 бода)**

Кандидат Саша Лакета; „*Хјум и трансцендентална филозофија*“, Филозофски факултет Бања Лука (2016). **Члан 21. Став 12. (3 бода)**

Менторство кандидата за степен другог циклуса

Проф. др Мирослав Дринић био је ментор кандидатима:

Саша Карановић; „*Аватари алегорије*“, Филозофски факултет Бања Лука (2015.), **Члан 21. Став 13. (4 бода)**

Мирослав Галић; „*Техника и знање у филозофији спекулативног реализма*“, Филозофски факултет, Бања Лука (2016.), **Члан 21. Став 13. (4 бода)**

Члан комисије за одбрану рада другог циклуса

Проф. Др Мирослав Дринић је био члан комисије за одбрану рада другог циклуса

Кандидат Драган Радовић; „*Личност у филозофији Николаја А. Берђајева*“, Филозофски факултет Бања Лука, (јуни, 2015.), **Члан 21. Став14. (2 бода)**

Кандидат Милош Ернаут; „*Свети Јустин Филозоф – мисаони пут ка Логосу и спознаја Христа*“, Филозофски факултет Бања Лука, (март, 2017.), **Члан 21. Став14. (2 бода)**

УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 36 бодова

д) Стручна дјелатност кандидата:

Стручна дјелатност кандидата прије последњег избора/реизбора
Кандидат је био координатор научно-истраживачког пројеката “ <i>Одговорност науке у савременом друштву</i> “ Бања Лука, (децембар, 2009.)
Стручна дјелатност кандидата (послије последњег избора/реизбора)
Члан уређивачке редакције филозофске библиотеке <i>Видици</i> , Филозофско друштво РС, Бања Лука, Члан 22. Став 8. (3 бода)
Члан уређивачке редакције часописа за филозофију <i>Филозофски годишњак</i> , Филозофско друштво РС, Бања Лука, Члан 22. Став 8. (3 бода)
УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 6 бодова

III. ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

На конкурс за избор наставника на ужу научну област Филозофија науке објављеном 08. 03. 2017, год. у дневном листу „Глас Српске“ и на web сајту Универзитета у Бањој Луци пријавио се један кандидат - др Мирослав Дринић. Комисија је констатовала да кандидат испуњава све услове прописане законом о високом образовању Републике Српске (Члан 77.), Статутом Универзитета (Члан 135) У Бањој Луци за избор у звање редовног професора.

Кандидат др Мирослав Дринић, је већ запослен на Филозофском факултету у Бањој Луци од 1995. године и на њему је биран у звање асистента, вишег асистента, доцента и ванредног професора на ужу научну област Филозофија науке. На основу оствареног увида у неопходну документацију и достаћене радове од стране кандидата, комисија је утврдила да др Мирослав Дринић са укупно 129 бода посједује довољан број квалитетних научних монографија и научних радова, који су објављени у периоду прије и након последњег избора у звање, те да је у сфери научне, образовне и стручне дјелатности остварио изузетне резултате. То потврђују и остварена меторства кандидатима за степен другог циклуса, чланство у

комисијама истог циклуса, те чланство у комисијама за одбрану докторских дисертација. Такође, поред реализоване међународне научне сарадње, кандидат посједује изузетно наставно искуство у подручју за које се бира и високе оције не за квалитет рада у наставно/научном процесу, како од стране студената тако и колега наставника и сарадника. Процјењујући комплетан рад кандидата комисија закључује да је он најдиректније везан за ужу научну област Филозофија науке, за коју је конкурс и расписан.

Имајући у виду све наведено Комисија предлаже Научно-наставном вијећу Филозофског факултета и Сенату Универзитета у Бањој Луци проф. др Мирослава Дринића за избор у звање редовног професора за ужу научну област *Филозофија науке*

У Бањој Луци, 21. 04. 2017. Године.

Потпис чланова комисије

1. (проф. др Миодраг Живановић
редовни професор, Филозофски
факултет Бања Лука, ужа научна област
Онтологија и Историја филозофије)

2. (проф. др Зоран Арсовић, редовни
професор, Филозофски факултет Бања
Лука, ужа научна област; Онтологија и
Историја филозофије)

3. (проф. др Дамир Смиљанић, редовни
професор, Филозофски факултет Нови
Сад, ужа научна област; Филозофија
науке)

комисијама истог циклуса, те чланство у комисијама за одбрану докторских дисертација. Такође, поред реализоване међународне научне сарадње, кандидат посједује изузетно наставно искуство у подручју за које се бира и високе оције не за квалитет рада у наставно/научном процесу, како од стране студената тако и колега наставника и сарадника. Процјењујући комплетан рад кандидата комисија закључује да је он најдиректније везан за ужу научну област Филозофија науке, за коју је конкурс и расписан.

Имајући у виду све наведено Комисија предлаже Научно-наставном вијећу Филозофског факултета и Сенату Универзитета у Бањој Луци проф. др Мирослава Дринића за избор у звање редовног професора за ужу научну област *Филозофија науке*

У Бањој Луци, 21. 04. 2017. Године.

Потпис чланова комисије

- (проф. др Миодраг Живановић
редовни професор, Филозофски
факултет Бања Лука, ужа научна област
Онтологија и Историја филозофије)

- (проф. др Зоран Арсовић, редовни
професор, Филозофски факултет Бања
Лука, ужа научна област; Онтологија и
Историја филозофије)

- (проф. др Дамир Смиљанић, редовни
професор, Филозофски факултет Нови
Сад, ужа научна област; Филозофија
науке)

